

FODOR ANDRÁS

Diagnózis

*A lány combjára feszítette
ökölbe zárt kezem, tút szúrt karomba.
A kőlapokra hullt egy kezelőgomb.
Rézből volt, mégis eltört.*

*Fölfektettek a viaszkosvászon
szelvényre — s hirtelen vezényszók
között forgatva, láthatatlan
sugarakkal keresztüllőtték
derekam, mellem, vállam.*

*Aztán kifüggesztették
a végső vázlatot, a csontok
leleplezett bizonyosságát és furcsa
szakmai félszavakkal értekeztek
a kép fakir gazdájáról, kiben
már tíz-tizenöt éve
buzgólkodik a romlás.*

*Következett a tanulság: a hajszát
abba kell hagyni de tüstént,
hisz minden kényszervállalás és
örökös hemzsegség mögött
úgy élek, mint egy titkos orvos:
több száz kliens között
cikázom összevissza.*

*Mikor bizalmas-halkan
beszámoltam, miként
kondítottak felettem,
az asztalmenti zugban oly
megrendülten fogtál körül,
mint hű testvér, ki öccsét
saját testével óvna a veszélytől.*

Nemrég találkoztunk ismét de már
nem rólam folyt a számadás.
Jöttek az örültek, a mániások,
szklerotikus felejtők, élheteretlen
toporgó öncsalók, a paranoiás
gyógyíthatatlanok, az önemésztő
oszlopszentek, a rosszul idomított
janicsár hittevők, az elszánt
hazudozók, a latens
öngyilkosok —
s én szégyenkezve láttam:
milyen egészséges vagyok megint.

S I M A I M I H Á L Y

Anyám — távolodóban

*tornyokat béleltem neki
városokat szemem mögött
de szárnyai nem értek sehová
verdesve tovább költözött*

*nem volt elég
neki az ég
a hétszeres horizont
néha csörög
búvólve nézem
a telefont*

*fölkapom belekiáltok
s újra a csönd
nem szól bele
csak hallani akarta
élek-e*